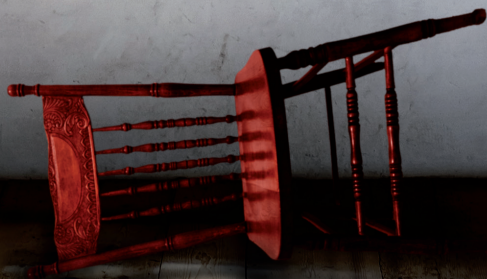

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ
POCKET

STUART NEVILLE

ΠΕΠΛΟ ΣΙΩΠΗΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΒΑΣΙΑ ΤΖΑΝΑΚΑΡΗ

Ο Ρέιμοντ Ντρου ήθελε να πεθάνει στο μονοπάτι δίπλα στο ποτάμι. Ακόμα κι αν δεν γινόταν να πεθάνει κάτω από τον ήλιο και τον γαλανό ουρανό, ήθελε να πεθάνει δίπλα στο ποτάμι. Δεν τον ένοιαζε αν το χώμα θα ήταν μούσκεμα από τη βροχή όταν θα σωριαζόταν στο έδαφος.

Αν μπορούσε, θα πέθαινε μες στο νερό. Τουλάχιστον έτσι θα ήταν σίγουρος. Ήταν αδιανόητο να επιβιώσει και να τον μεταφέρουν σε κάποιο νοσοκομείο. Θα έρχονταν τότε σε επικοινωνία με την οικογένειά του, ο Θεός να την κάνει, και η αδελφή του η Άιντα θα πήγαινε στο σπίτι του.

Και τι θα έβρισκε εκεί.

Έπρεπε να τα είχε καταστρέψει, αλλά δεν μπορούσε, δεν ήταν τόσο δυνατός ώστε να το κάνει και να υποστεί τις συνέπειες. Θα ήταν πιο εύκολο να πεθάνει. Τουλάχιστον, αν πέθαινε, δεν θα είχε να αντιμετωπίσει αυτή τη φρικτή αποκάλυψη. Θα φανερωνόταν ο πραγματικός Ρέιμοντ Ντρου, το πλάσμα που έκρυβε κάτω από το ανθρώπινο πετσί του πάνω από έξι δεκαετίες.

Ο Ρέιμοντ κλείδωσε την εξώπορτα του σπιτιού του. Τα τελευταία τριάντα χρόνια έμενε σε ένα τριάρι με μεσοτοιχία στην Ντέραμορ Γκάρντενς. Ένα από τα πολλά πανομοιότυπα σπίτια σε αυτό τον δρόμο, με κόκκινα τούβλα, χτισμένο στις αρχές του 1900. Από εκείνα τα σπίτια που ζευγάρια μεσοαστών και μεσίτες σκοτώνονταν να αγοράσουν, μέχρι που χτύπησε η οικονομική κρίση. Τα δυο πρώτα χρόνια, ο Ρέιμοντ το μοιραζόταν με μια σύζυγο που σχεδόν δεν είχε

γνωρίσει, πόσο μάλλον αγαπήσει. Ήταν πεθαμένη από καιρό και δεν του είχε λείψει ούτε στιγμή.

Έβαλε το κλειδί στην τσέπη του. Το γκαζόν του έμοιαζε με το αζύριστο σαγόνι κανενός μεθύστακα. Χρόνια είχε να το κουρέψει. Ο γείτονάς του, ένας άντρας ονόματι Χιουζ, είχε σταματήσει πια να ζητάει από τον Ρέιμοντ να το κουρέψει και το έκανε ο ίδιος ανά μερικές εβδομάδες. Σύντομα, με την άνοιξη, το γρασίδι θα άρχιζε να μεγαλώνει ξανά.

Όχι ότι είχε πια σημασία για τον Ρέιμοντ.

Άφησε το αυτοκίνητό του στο ιδιωτικό δρομάκι του, έκλεισε την αulόπορτα πίσω του και άρχισε να περπατάει. Το Vauxhall Corsa δεν είχε περάσει έλεγχο, ούτε είχε πληρωμένα τέλη. Είχε να το οδηγήσει μήνες.

Μετά από λίγα λεπτά, έφτασε σε μια ελαφριά κατηφόρα, στη Σάνισαϊντ Στριτ, πέρασε μπροστά από το μίνι μάρκετ και τα εστιατόρια που πουλούσαν κινέζικο φαγητό σε πακέτο, και έφτασε στο Άναντεϊλ Εμπάνκμεντ. Απέφυγε να κοιτάξει στα μάτια τους μαθητές και τις νοικοκυρές που συνάντησε στον δρόμο. Στη γέφυρα δίπλα στο ποτάμι, περίμενε στη διάβαση να ανάψει πράσινο για να περάσει απέναντι. Σαν καλό παιδί. Ο Ρέιμοντ είχε μάθει εδώ και καιρό να είναι καλό παιδί, ήσυχος, να δείχνει σεβασμό, να τηρεί τους κανόνες όταν βρισκόταν εκτός σπιτιού. Να μην τραβάει την προσοχή.

Μόλις διέσχισε τα σκοτεινά αργοκίνητα νερά και πέρασε στην πλευρά του Στρανμίλις, βάδισε νότια, κατά μήκος της όχθης του ποταμού, κάτω από τα κάτισχνα κλαδιά των δέντρων που ήταν ακόμη γυμνά από τον χειμώνα. Άφησε πίσω του την καινούργια Λυρική Σκηνή και συνέχισε, περνώντας μπροστά από τις πολυκατοικίες που έβλεπαν στο ποτάμι. Στα δεξιά του άκουγε το μουγκρητό της κίνησης:

αυτοκίνητα, βαν και φορτηγά μπαινόβγαιναν στην πόλη, με κατεύθυνση βόρεια ή ανατολικά.

Αυτό το άρρωστο φούσκωμα στο στήθος του, οι γρήγοροι χτύποι της καρδιάς του που του έκοβαν την ανάσα. Δεν έκοψε ταχύτητα, ακόμα κι όταν ο ιδρώτας άρχισε να στάζει από τα φρύδια του. Αισθάνθηκε ένα ρίγος στην πλάτη, που διέτρεξε τη σπονδυλική του στήλη.

Πριν από δύο μήνες, ο Ρέιμοντ είχε πάει να δει γιατρό. Ήταν μια σοβαρή νεαρή γυναίκα με μελιστάλαχτη φωνή, η οποία του είχε πει για φαρμακευτική αγωγή και χάπια, πράγματα που θα μπορούσαν να ξεκουράσουν τον κουρασμένο μυ στο στήθος του.

Έκανε λόγο για επιπλέον εξετάσεις, αίμα, καλώδια κολλημένα στο δέρμα του, για έναν ειδικό στο νοσοκομείο Ρόγιαλ Βικτόρια.

Ήταν σοβαρό, είχε πει η νεαρή γιατρός. Το έμφραγμα ήταν ζήτημα χρόνου, και ίσως να ήταν βαρύ. Του έκλεισε κάποια ραντεβού και εκτύπωσε μια συνταγή σε ένα χαρτί με υδατογραφήματα.

Ο Ρέιμοντ δεν πήγε στα ραντεβού, ούτε στο φαρμακείο να του εκτελέσουν τη συνταγή. Ήθελε μόνο να ξέρει.

Είχε περάσει ένας μήνας από τότε που το φτερούγισμα στο στήθος του είχε γίνει πιο έντονο. Και τώρα πια τον έπιαναν ζαλάδες, τον έλουζε κρύος ιδρώτας, ένιωθε λες κι ένα αόρατο χέρι συνέθλιβε τον κορμό του. Ξυπνούσε μες στη νύχτα, με πιασμένη αναπνοή, νιώθοντας θαρρείς και άγρια άλογα κάλπαζαν μες στο στέρνο του.

Ζήτημα χρόνου.

Ένωσε ένα κρύο ρίγος στο μέτωπό του και τα πόδια του πιο αδύναμα. Πιάστηκε από το κιγκλίδωμα για να κρατηθεί. Περίμενε, ενώ το αίμα κυλούσε γρήγορα στις φλέβες του.

Μια παμπ ίσια μπροστά, στην όχθη του ποταμού, με τραπέζια,

πάγκους και ομπρέλες, όλα βρεγμένα και θλιβερά μες στο γκρίζο. Ένα ποτό. Μια τελευταία γουλιά για να τελειώνουμε.

Ο Ρέιμοντ μπήκε στην παμπ. Οι μόνοι άλλοι θαμώνες ήταν δυο επιχειρηματίες που σύγκριναν διαγράμματα πίνοντας καφέ. Δεν τον πρόσεξαν. Αλλά το κορίτσι πίσω από την μπάρα τον πρόσεξε.

Ο Ρέιμοντ πλησίασε. Το κορίτσι χαμογέλασε. Ξανθά μαζεμένα μαλλιά, μαύρο παντελόνι και στενή μπλούζα. Την κοίταξε επίμονα μια στιγμή. Άγγιξε τα δόντια του με τη γλώσσα του.

«Τι να σας φέρω;» τον ρώτησε.

Ξένη. Ανατολικοευρωπαϊά.

Ο Ρέιμοντ είχε πάει στην Ανατολική Ευρώπη πάνω από μία φορά. Ακόμα και πριν χάσουν την κυριαρχία τους οι Σοβιετικοί. Είχε δοκιμάσει πολλά πράγματα εκεί. Πράγματα που λίγοι άνθρωποι δοκιμάζουν στη ζωή τους.

Πήγε να απαντήσει, αλλά ο λαιμός και η γλώσσα του δεν υπάκουσαν. Ο ιδρώτας έτσουξε στο μάγουλό του. Ένιωθε κάτι να πάλλεται μες στο κρανίο του.

«Είστε καλά;» ρώτησε η κοπέλα. «Θέλετε βοήθεια;»

«Ουίски» είπε, και η φωνή του ακούστηκε βραχνή.

Εκείνη δίστασε, μια λεπτή ρυτίδα σχηματίστηκε ανάμεσα στα φρύδια της. «Μπους, Τζέιμσον, Τζακ Ντάνιελς;»

«Μπλακ Μπους» είπε. «Διπλό, χωρίς νερό».

Του έφερε το ποτό του σε χαμηλό ποτήρι. Το υγρό έλαμπε κεχριμπαρένιο μες στο ποτήρι και ταλαντεύτηκε όταν η κοπέλα το ακούμπησε πάνω στην μπάρα.

Μια σκέψη πέρασε σαν σφαίρα από το μυαλό του, προκαλώντας έναν στιγμιαίο πανικό που του έφερε ζάλη. Είχε πάρει λεφτά μαζί του; Έψαξε τις τσέπες του, ο φόβος θέριευε μέσα του, ώσπου άγ-

γιξε κάτι δερμάτινο στον γοφό του. Άνοιξε το πορτοφόλι, ξεφύσηξε ανακουφισμένος όταν βρήκε ένα εικοσάλιρο, και το έδωσε στην κοπέλα.

«Κράτα...» Τα πνευμόνια του τον πρόδιδαν. Εισέπνευσε όσο περισσότερο αέρα μπορούσε. «Κράτα τα ρέστα».

Ένα χαμόγελο άστραψε στο πρόσωπό της κι ύστερα έσβησε από ανησυχία. «Είστε άρρωστος;» ρώτησε. «Χρειάζεστε γιατρό;»

Ο Ρέιμοντ κούνησε αρνητικά το κεφάλι του, δεν τον έπαιρνε να χαραμίσει ούτε μια ανάσα. Πήρε το ποτήρι του και κατευθύνθηκε προς το πιο μακρινό τραπέζι, μα κοντοστάθηκε καθ'οδόν για να του περάσει η ζαλάδα που τον έπιασε. Σήκωσε το ποτήρι και μύρισε τη ζεστή γήινη τύρφη, τη γλυκιά καραμέλα, τα μπαχαρικά. Ένωσε τον λαιμό του να καίει – η επίγευση του γλυκάνισου.

Όπως καθόταν και σιγόπινε το ουίσκι του, ένωσε έναν πόνο· ένα σφίξιμο στο αριστερό του μπράτσο, που ανέβηκε στον ώμο και έφτασε ως τον σβέρκο του. Κι ύστερα ένα σφυροκόπημα στο κρανίο του. Κρατήθηκε από την άκρη του τραπεζιού.

Όχι εδώ. Όχι εδώ.

Κατέβασε το υπόλοιπο ουίσκι μονοκοπανιά, έβηξε και κοίταξε έκπληκτος τα αστέρια που σχηματίζονταν μπροστά στα μάτια του.

Η κοπέλα πλησίασε. «Κύριε; Να φωνάξω έναν γιατρό;»

Κούνησε αρνητικά το κεφάλι του, σηκώθηκε και πήγε προς την έξοδο, πιο πολύ τον βοηθούσε η ορμή του παρά τα πόδια του.

Όταν βρέθηκε έξω, τράβηξε προς το μονοπάτι δίπλα στο ποτάμι. Εδώ;

Όχι, είναι πολύ κοντά στην παμπ και στα σπίτια. Σχεδόν ένα χιλιόμετρο πιο πέρα, μετά τον ιστιοπλοϊκό όμιλο, τα κτίρια λιγόστευαν, στην όχθη του ποταμού έβλεπες μόνο χορτάρι και δέντρα. Είχε δια-

σχίσει το μονοπάτι πολλές φορές, αφήνοντας την ησυχία να τον τυλίξει σαν σάβανο, την ηρεμία να ποτίσει το δέρμα του.

Άλλο ένα κύμα πόνου, ξεκινούσε από το χέρι του και έφτανε στο μυαλό του, πιο έντονο από πριν.

Προχώρα. Για όνομα του Θεού, προχώρα.

Τα πόδια του υπάκουσαν. Ο χρόνος παραμορφωνόταν και γέμιζε ρωγμές. Το γκρίζο γινόταν πράσινο. Ο πολιτισμός χάθηκε στο βάθος, έμεινε μόνο το ανώμαλο έδαφος και το σφύριγμα του ανέμου ανάμεσα στα φύλλα.

Μια γυναίκα κι ένα σκυλί. Το σκυλί τον μύρισε προσπερνώντας και κλαψούρισε, μύρισε τον θάνατο πάνω του. Τον δικό του θάνατο και τον θάνατο των άλλων.

Ένας ποδηλάτης, ντυμένος με λίκρα και με κράνος στο κεφάλι, γλίστρησε στην προσπάθειά του να αποφύγει τη σύγκρουση.

«Να πάρει ο διάολος, κοίτα μπροστά σου» του φώναξε και έφυγε ποδηλατώντας.

Ο Ρέιμοντ δεν απάντησε.

Βγήκε από το χαλικόστρωτο μονοπάτι, πλησίασε στο γρασίδι και τα αγριόχορτα στην όχθη. Τα παπούτσια του βούλιαξαν στο υγρό έδαφος, τα πόδια του πάγωσαν, το κρύο τα περόνιαζε. Το ποτάμι κυλούσε μπροστά του, φουσκωμένο απ' τη βροχή.

«Θεέ μου, ας γίνει τώρα» είπε ο Ρέιμοντ.

Η ματαιότητα της προσευχής του τον έκανε να γελάσει. Εκείνος κι ο Θεός είχαν χωρίσει τα τσανάκια τους πολλά χρόνια πριν.

Έχωσε το χέρι του στην τσέπη, οι άκρες των δαχτύλων είχαν αρχίσει κιόλας να μουδιάζουν. Τα κλειδιά σκάλωσαν σε μια κλωστή. Τράβηξε πιο δυνατά και τα ελευθέρωσε. Χρειάστηκε όση δύναμη του είχε απομείνει για να τα πετάξει τρία μέτρα μακριά. Έπεσαν στο

νερό χωρίς καθόλου θόρυβο. Τουλάχιστον όχι θόρυβο που θα μπορούσε να ακούσει κανείς.

Άλλο ένα κύμα πόνου, πιο δυνατό απ'όσο μπορούσε να αντέξει το κορμί του, που ξεκίνησε από το αριστερό του χέρι, ανέβηκε στον ώμο, στον σβέρκο του, κι έσκασε στο μυαλό του, μια έκρηξη σαν να γεννιόταν ένα αστέρι.

«Τώρα» είπε.

Το νερό ήρθε να τον συναντήσει, τον κατάπιε, τρυφερό και κρύο. Ένα εκατομμύριο εικόνες πέρασαν από το μυαλό του Ρέιμοντ, η καθεμιά πιο καθαρή και λαμπερή από την προηγούμενη, πρόσωπα που είχε γνωρίσει, πολλά που δεν είχε γνωρίσει, μερικά παραμορφωμένα από τον τρόμο.

Έλαμψαν και σκόρπισαν σαν τα απομεινάρια ενός πυροτεχνήματος και διαλύθηκαν στο σκοτάδι, εκεί όπου τον περίμεναν οι φλόγες. Στο πέπλο της σιωπής.

Η Ρία Καρλάιλ καθόταν στις σκάλες, κοιτάζοντας τις μαύρες πλαστικές σακούλες: η ζωή ενός άντρα μαζεμένη, έτοιμη να την πετάξουν.

Είχε να δει τον θείο της είκοσι οχτώ χρόνια, και θυμόταν την περίπτωση καλύτερα απ' ό,τι τον ίδιο. Μια κηδεία, όταν ήταν έξι χρονών, σε μια κρύα εκκλησία κάπου. Ο κόσμος ψιθύριζε, ρωτώντας γιατί στο καλό η μάνα της είχε φέρει ένα παιδί σε κηδεία. Η μπέμπι σίτερ δεν είχε έρθει και η μητέρα της είχε τρίψει το πρόσωπο της Ρία με σάλιο και χαρτομάντιλο, της είχε φορέσει το καλό φόρεμα του κατηχητικού και την τραβολόγησε στο αυτοκίνητο.

Ο θείος είχε παραμείνει αμίλητος και ακίνητος καθ' όλη τη διάρκεια της κηδείας, χαμογελούσε και αντάλλασσε χειραψίες με ανθρώπους που φαίνονταν να του είναι τόσο ξένοι, όσο ήταν και στη Ρία.

Η μητέρα της τον αγκάλιασε.

«Αχ, Ρέιμοντ, λυπάμαι πολύ» είπε.

Τα χέρια του παρέμειναν στα πλευρά του, η πλάτη του ίσια, άκαμπτη. «Ευχαριστώ που ήρθες, Άιντα» είπε.

Την ώρα που έθαβαν τη γυναίκα του, ο θείος Ρέιμοντ είχε σκουπίσει το μάτι του με το ένα δάχτυλο. Αλλά δεν υπήρχε δάκρυ. Παρόλο που η Ρία μπορούσε να ανακαλέσει μόνο αμυδρά το πρόσωπό του, θυμόταν καθαρά πόσο ανόητο της είχε φανεί να τον βλέπει να σκουπίζει ένα ανύπαρκτο δάκρυ.

Ρώτησε σχετικά τη μητέρα της όταν γύριζαν σπίτι με το Mini Metro τους.

Η Άιντα έμεινε σιωπηλή για λίγο, κοιτάζοντας ίσια μπροστά, κι έπειτα είπε: «Ο Ρέιμοντ ήταν πάντα παράξενο πλάσμα».

Κι έκτοτε δεν μίλησαν ποτέ ξανά ιδιαίτερα για εκείνον. Η Ρία ήξερε ότι η μητέρα της είχε προσπαθήσει να έρθει σε τηλεφωνική επαφή μαζί του, του είχε στείλει γράμματα, αλλά δεν έλαβε ποτέ απάντηση. Ο θείος Ρέιμοντ χάθηκε από τη ζωή τους όπως η πάχνη από το τζάμι.

Το τηλεφώνημα έγινε πριν από μία εβδομάδα.

Η Ρία καθόταν στο τραπέζι της κουζίνας, τρώγοντας ένα έτοιμο γεύμα μικροκυμάτων απευθείας από το πλαστικό δοχείο, χαζεύοντας αγγελίες εργασίας στο iPad. Έπιασε το κινητό της σίγουρη ότι θα ήταν η μάνα της. Η Άιντα είχε ταλέντο στο να τηλεφωνεί τις πιο ακατάλληλες στιγμές. Όταν η Ρία έτρωγε, όταν έκανε μπάνιο, όταν ήταν στην τουαλέτα, ή όταν άνοιγε την πόρτα να βγει έξω, ήταν σχεδόν σίγουρο ότι θα χτυπούσε το τηλέφωνο.

«Ο Ρέιμοντ» είπε η Άιντα.

Η Ρία πάσχιζε να συνδέσει το όνομα με κάποιον που να ήξερε. Ωχ, δεν ήθελε άλλο ένα από εκείνα τα λεκτικά πινγκ πονγκ όπου η μητέρα της επέμενε ότι η Ρία ήξερε κάποιον ενώ η Ρία έπαιρνε όρκο ότι δεν τον ήξερε.

Ω, τον ξέρεις σίγουρα, θα έλεγε η Άιντα.

Δεν τον ξέρω, θα αντέτεινε η Ρία.

Ω, τον ξέρεις.

Δεν τον ξέρω.

Μπρος πίσω, μπρος πίσω, ώσπου η Ρία θα κόντευε να βάλει τις φωνές.

Προτού όμως συμβεί οτιδήποτε από όλα αυτά, η Άιντα είπε: «Πέθανε».

Η Ρία άκουσε έναν ξεψυχισμένο αναστεναγμό.

«Ποιος;» ρώτησε.

«Ο Ρέιμοντ» είπε η Άιντα, αγανακτισμένη. «Ο θεός σου ο Ρέιμοντ. Ο αδελφός μου».

Η Ρία θυμήθηκε το άσπρο τσουλούφι ενός άντρα δίπλα στον τάφο. Το δάχτυλο στο στεγνό του μάτι. Τα χαρακτηριστικά με τα οποία η ίδια δεν μπορούσε να σχηματίσει το πρόσωπό του.

«Χριστέ μου» είπε.

Η Άιντα αποδοκίμασε τη μικρή βλασφημία της με ένα «τς τς τς».

«Συγγνώμη» είπε η Ρία, χωρίς να το εννοεί. «Πώς πέθανε;»

«Δεν είναι σίγουροι» είπε η Άιντα. «Ίσως να πνίγηκε, αλλά δεν ξέρουν».

«Να πνίγηκε;»

«Τον βρήκαν στον Λάγκαν χθες το απόγευμα, ανάμεσα στα αγριόχορτα».

Η Ρία άκουσε τη φωνή της μητέρας της να σπάει. Μια κοφτή, σφυριχτή εισπνοή. Τη φαντάστηκε με ένα τσαλακωμένο χαρτομάντιλο στο χέρι, έτοιμη να σκουπίσει τα μάγουλά της. Τα κρατούσε όλα μέσα της για να μη γίνει θέαμα. Η Άιντα Καρλάιλ ήταν από τις γυναίκες που έκλαιγαν στο τραπέζι της κουζίνας, με ένα φλιτζάνι τσάι να κρυώνει μπροστά της και με μία τουλάχιστον κλειστή πόρτα ανάμεσα σ' εκείνη και οποιονδήποτε άλλον.

«Από το πορτοφόλι του βρήκαν ποιος ήταν» είπε η Άιντα. «Χρειάστηκαν μια μέρα για να ανακαλύψουν ότι είχε συγγένεια μαζί μου. Η αστυνομία τηλεφώνησε σήμερα το απόγευμα».

«Ο μπαμπάς ήταν εκεί;» ρώτησε η Ρία.

«Όχι, λείπει σε συνάντηση του κόμματος. Λέει ότι θα γυρίσει μόλις τελειώσει».

Η Ρία έπνιξε μια βλαστήμια. Ο Γκράχαμ Καρλάιλ έκανε τη γυναίκα του να μοιάζει με τέρας συναισθηματισμού. Σιγά μην άφηνε το πένθος της Άιντα να σταθεί εμπόδιο στις φιλοδοξίες του. Κατείχε έδρα στο Στόρμοντ, το Κοινοβούλιο Βόρειας Ιρλανδίας, πέντε χρόνια τώρα, και τον προόριζαν για το Γουεστμίνστερ. Θα ανακοίνωναν την υποψηφιότητά του στις επόμενες βουλευτικές εκλογές. Για εκείνον, όλα τα άλλα ήταν δευτερεύοντα.

«Θα έρθω αποκεί» είπε η Ρία. «Δώσε μου μισή ώρα».

Πριν προλάβει να κλείσει, η Άιντα είπε: «Δεν τον ήξερα».

Η Ρία δεν μίλησε, άφησε χώρο για να τον γεμίσει η μητέρα της με ό,τι τη βασάνιζε.

Η Άιντα πήρε μια τρεμάμενη ανάσα και είπε: «Ήταν αδελφός μου και δεν τον γνώριζα καν. Είχα να τον δω σχεδόν τριάντα χρόνια. Δεν ξέρω αν ακόμη ζούσε σε εκείνο το σπιτάκι. Δεν ξέρω αν ξαναπαντρεύτηκε. Δεν ξέρω αν έκανε παιδιά. Θα μπορούσα να περάσω δίπλα του στον δρόμο και να μην τον αναγνωρίσω. Έπρεπε να τον ξέρω καλύτερα».

«Προσπάθησες» είπε η Ρία. «Θυμάμαι να του γράφεις γράμματα και να του στέλνεις κάρτες τα Χριστούγεννα. Προσπάθησες πραγματικά».

«Έπρεπε να είχα προσπαθήσει περισσότερο».

Η Άιντα έφερε άλλη μια σακούλα σκουπιδιών από το καθιστικό και την πρόσθεσε στη σειρά στο χολ. Το μαύρο πλαστικό ερχόταν σε αντίθεση με το μονότονο άσπρο των τοίχων. Ακόμα και οι σκάλες όπου καθόταν η Ρία ήταν βαμμένες στο ίδιο χρώμα. Σε συνδυασμό με τα παλιά ασπρόμαυρα πλακάκια στο πάτωμα, το χολ έδινε την αίσθηση ιδρύματος, σαν να οδηγούσε στο γραφείο του διευθυντή,

και όχι σε σπίτι για οικογένεια. Μόνο το βιτρό στην εξώπορτα έσπαγε ευχάριστα τον μονόχρωμο διάκοσμο.

Ο πατέρας της Ρία είχε υποσχεθεί να περάσει για να πάρει τις σακούλες και να τις πάει στη χωματερή με το μεγάλο 4x4 Range Rover του.

Όχι ότι ήταν και πολλές.

Ο Ρέιμοντ Ντρου είχε ελάχιστα από τα συμπράγκαλα που μαζεύουν συνήθως οι άνθρωποι στη ζωή τους. Η ντουλάπα του ήταν γεμάτη ρούχα από φτηνές αλυσίδες και σουπερμάρκετ, απομιμήσεις επωνύμων, πουκάμισα σε συσκευασίες των δύο, ένα κοστούμι από ύφασμα που, όταν το άγγιξε η Ρία, έτριξε από τον στατικό ηλεκτρισμό. Όλα τα ρούχα του χώρεσαν σε μια σακούλα σκουπιδιών –εκτός από το κοστούμι, με το οποίο θάφτηκε– και σε άλλη μία μπήκαν τα παπούτσια και οι ζώνες.

Σε ένα κουτί κροτάλιζε μια μικρή συλλογή από κατσαρολικά και μαχαιροπέρουνα και σε ένα άλλο υπήρχε μια τοστιέρα και ένας βραστήρας. Σε ένα τρίτο κουτί, ένα κιτρινωμένο σερβίτσιο, πιάτα σε διάφορα μεγέθη, φλιτζάνια, μια τσαγιέρα, όλα με λουλουδάτα μοτίβα.

«Εγώ το είχα αγοράσει αυτό» είχε πει η Άιντα όταν η Ρία βρήκε το σερβίτσιο σε ένα ντουλάπι. «Γαμήλιο δώρο για αυτόν και την Κάρολ».

Μια παλιά τηλεόραση στο πίσω καθιστικό έμοιαζε σαν να μην είχε δουλέψει εδώ και χρόνια, όπως και ένα στερεοφωνικό με πικάπ. Ο βραχίονας δεν είχε βελόνα. Η Ρία κοίταξε, αλλά δεν μπόρεσε να βρει τα ηχεία του.

Ήταν λες και αυτά τα πράγματα, μαζί με τα διάφορα ρολόγια και διακοσμητικά, ήταν εκεί απλώς για να είναι. Πράγματα που είχαν

τοποθετηθεί στο σπίτι του Ρέιμοντ Ντρου για να το κάνουν να μοιάζει με σπίτι. Σαν σκηνικό από ταινία, σκέφτηκε η Ρία. Ψεύτικα. Φαντάστηκε να χτυπάει τους τοίχους και να διαπιστώνει ότι ήταν προσόψεις από κοντραπλακέ.

Το χειρότερο ήταν ότι είχαν αναγκαστεί να ψάξουν γράμματα, εκκαθαριστικά τραπεζικών λογαριασμών, λογαριασμούς, οποιοδήποτε χαρτί έμοιαζε επίσημο. Ο πατέρας της Ρία είχε τηλεφωνήσει στον δικηγόρο του, τον Ντέιβιντ Ρέινι, πριν καν σκεφτεί να παρηγορήσει τη γυναίκα του. Ο Ρέινι είχε πει στον Γκράχαμ να βρει οποιοδήποτε χαρτί μπορούσε να τους βοηθήσει να προσδιορίσουν την περιουσία του αποθανόντος. Θα χρειάζονταν ό,τι μπορούσαν να βρουν, για να το προσκομίσουν στο δικαστήριο και να κάνουν αίτηση ώστε να διοριστούν διαχειριστές της περιουσίας του Ρέιμοντ και να πάρουν την άδεια να ασχοληθούν με τις υποθέσεις του. Όταν θα γινόταν αυτό, η Άιντα θα ήταν η μοναδική κληρονόμος του αδελφού της.

«Νομίζω πως αυτά είναι τα τελευταία» είπε η Άιντα.

Η Ρία τα μέτρησε. Οχτώ σακούλες και κουτιά όλα μαζί.

Η Άιντα διάβασε τη σκέψη της. «Θλιβερό, ε;» Ανέβηκε τα σκαλιά και κάθισε δίπλα στη Ρία. Η φωνή της αντήχησε στις σκληρές επιφάνειες της σκάλας και του χολ. «Τι ζωή έκανε άραγε; Ολομόναχος εδώ πέρα. Δεν είχε τίποτα. Κανέναν. Δεν υπάρχει ούτε μια φωτογραφία. Δική του ή της Κάρολ. Θα περίμενες να έχει μια φωτογραφία της γυναίκας του, έτσι δεν είναι; Αλλά δεν υπάρχει τίποτα. Μόνο... αυτά».

Έδειξε τη μαζεμένη παλιατσαρία κάτω. Η Ρία αγκάλιασε τη μητέρα της από τους ώμους. Η Άιντα έβγαλε ένα τσαλακωμένο χαρτομάντιλο από την τσέπη της, το έφερε απαλά στη μύτη της και τη ρούφηξε.

ΜΙΑ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

Όταν η Ρία Καρλάιλ κληρονομεί το σπίτι του αποξενωμένου θείου της, δεν είναι καθόλου προετοιμασμένη γι' αυτό που πρόκειται να ανακαλύψει στο ερμητικά κλειστό πίσω υπνοδωμάτιο. Ένα δερματόδετο βιβλίο της τραβά την προσοχή. Το περιεχόμενό του θα τη σοκάρει: ένα γυναικείο νύχι, μια μπούκλα και μια λίστα θυμάτων δολοφονίας.

ΕΝΑ ΦΡΙΚΤΟ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

Τρομοκρατημένη, απευθύνεται στον μοναδικό που πιστεύει ότι θα τη βοηθήσει: τον παλιό της εραστή, τον επιθεωρητή Τζακ Λένον. Ο Λένον όμως αντιμετωπίζει μια από τις σοβαρότερες κρίσεις στη ζωή του: είναι σε διαθεσιμότητα γιατί σκότωσε σε αυτοάμυνα έναν συνάδελφό του. Η θέση του θα γίνει ακόμα δυσκολότερη καθώς η Ρία βρίσκεται δολοφονημένη και το βιβλίο με τα στοιχεία για τους φόνους εξαφανίζεται.

ΕΝΑΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΤΙΠΟΤΑ ΝΑ ΧΑΣΕΙ

Ενώ η Αστυνομία τον καταδιώκει ως ύποπτο για τον φόνο της Ρία, ο Λένον θα πρέπει να ξετυλίξει το κουβάρι των ένοχων μυστικών στο ημερολόγιο του νεκρού και να φέρει στο φως μια συνωμοσία που έμενε θαμμένη εδώ και πολλές δεκαετίες.

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗ ΤΖΑΚ ΛΕΝΟΝ

ΣΤΗ ΒΡΑΧΕΙΑ ΛΙΣΤΑ ΓΙΑ ΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟ EDGAR

Η αστυνομική λογοτεχνία στα καλύτερά της.

Lee Child, συγγραφέας

ΤΙΜΗ: 7,70€

ISBN 978-618-03-1833-3

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 81833